

GOTTESMANN (Baktay Raoul)
1958

Egy ^Lmagyar

Ez az ember arról nevezetes, hogy mindig eltűnik. Ez a legnagyobb eltűnő az egész világon. Most legutoljára is eltűnt, de egy időre megkerült, csak azért, hogy ismét eltűnjék.

Linek István

Raoul a keresztnéve. A másik talán nem is fontos. Magyarországon született, ahol még nem tűnt el, csak az ott tartózkodása végén.

Először huszárönkéntes volt, rendes fiu, kitűnő családból. Alig hogy kiszolgálta az esztendejét, a nővére egész romantikus regényes módon férjhezment egy indiai rajahhoz. Raoul odament hozzájuk látogatóba. Ott persze, egy ilyen milliomos rajahnál nagyszerűen érezte magát, lehetett sportolni, bankettezni, lovagolni, golfozni, mindent ami ilyen uri étellel együttjár.

Regényalak

Gottesmann,
Baktay György
(fiúvére)

Ira: LINEK ISTVÁN

Aztán valami nem tetszett neki, hát fogta magát és eltűnt. Hazament az édesapja pusztájára tovább lovagolni és uri életet élni. De jött a szerelem. Egy művésznő lépett be Raoul életébe, de a dolog rosszul ütött ki, mire ő eltűnt. Fogta magát és kivándorolt Amerikába.

Itt először mülovar volt egy kisebb cirkuszban. Aztán valahogyan elkerült a mozi világba Hollywoodba. Ahol akkoriban még csak néma filmeket csináltak. Itt nagyszerű hasznát vette a mülovaglásnak. A főszereplő helyett ő lovagolt ő bukott fel a lóval együtt egy indián golyója által találva, ő ugratott bele a folyóba a magas szikláról és ő állt fel a nyeregben, mindenki legnagyobb ámulatára, ő uszta át a legszélesebb folyót és ő mentette ki a hősnőt az égő házból.

Mindezt persze csak messziről fotografálták, hogy az arcát ne lehessen látni. Középről a hőszerelemes színészt fotografálták lóháton, de úgy, hogy a ló ne mozogjon. Ő ölelte és csókolta a művésznőt, amit Raoul csak oldalról szemlélte, a statiszták között. Mindezt igen szépen keresett és igen nagy kereslet volt a stúdiókban a munkájáért.

Ő azonban azért volt Raoul, hogy ezt meg tudja nézni szép napon és a megtakarított pénzével együtt eltűnt Californiából.

Elment Chicagóba, ahol a Wells Fargónál — valószínűleg csak azért, hogy hát érzelmi okokból összeköttetést tartson fenn a mozi vadnyugatával. Hivatalnok lett. Valami idő múltán természetesen ezt is meguntá és eljött Clevelandba. Itt is hivatalnok volt, de közben kizárólag csak a sportnak élt. Nyáron sose dolgozott, csak uszott.

De közben multak az évek. És Raoul megöregedett.

Most már igazán itt volt az ideje eltűnni. Furcsa, külön, magának való ember volt, aki nem igen szeretett emberekkel érintkezni, legfőképpen csak távolról. Esténként ott ült a Statler Hotel előcsarnokában, cigarettázott, ujságot olvasott és nézte a finomabb nőket, akikhez azonban sohase szólt egy szót se. Igaz, hogy azok se öhozzá.

A napokban véletlenül találkoztam vele a város-

ban, amint botra támaszkodva éppen a Statler felé haladt, hogy körülnézzen az előcsarnokban, mennyire változott, mióta utoljára látta.

— Hol voltál?

— Néhány napja jöttem vissza Minnesotából. Fönt élek a magas hegyek között, egy gyönyörű tó partján. Van egy kis vadászházam, amit magam építettem. Magam csináltam a butort, villany is van benne. Én magam fejlesztem, felhasználva a vízi erőt. Utálok az embereket és nem is akarom őket látni. Én a magam erejéből fenn tudom magamat tartani. Nem vagyok embergyűlölő. Az indiánokat, akik ott fenn tanyáznak, szeretem. Nagyon rendes emberek.

Valaki egyszer megkérdezte tőle, hogy mi is a foglalkozása.

— Ur vagyok, mondta, de olyan, akinek egy krajcárja sincsen . . .

ekönyvtar.sk-szeged.hu